

Arrest

nr. 280 606 van 23 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. TORFS
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 augustus 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 september 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 15 maart 2021 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische moeder. Op 14 september 2021 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd vernietigd bij arrest met nummer 267 648 van 1 februari 2022.

1.2. Op 2 augustus 2022 wordt ten aanzien van verzoekster een nieuwe beslissing genomen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 15/03/2021 (na RvV) werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische moeder, zijnde D.S. (RR [...]) (OV [...]) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Aangaande de aanvraag werd er reeds een weigeringsbeslissing genomen op 14/09/2021, maar deze beslissing werd vernietigd door de RvV bij arrest 267.550 dd. 01/02/2022. Het arrest werd betekend aan betrokkene dd. 03/02/2022. Onderhavige beslissing betreft dus een nieuwe beslissing aangaande de aanvraag gezinshereniging die aanvankelijk werd ingediend op 15/03/2021.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: ‘de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.’

Artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 §2, 3° stelt het volgende: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2° beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn.’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine, m.a.w. dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond, en heden ook in België ten laste komt.

Met betrekking tot het ten laste zijn van in het land van herkomst werden de volgende documenten bij de aanvraag voorgelegd:

Attesten van onvermogen in Spanje:

- Kadastraal attest dd 11.01.2021 dat betrokkene niet geregistreerd is als eigenaar van onroerend goed op het grondgebied van het geselecteerde gebied te Spanje*
- Attest van het Provinciaal Bestuur van Girona dd 8/01/2021 dat betrokkene geen enkele subsidie / werkloosheidsuitkering heeft ontvangen gedurende de periode van 1/2020 tot 12/2020.*

Bewijzen van geldstortingen van de referentiepersoon aan betrokkene in Spanje als onderhoudsgeld:

- bewijs stortingen in het verleden aan betrokkene; (Argenta Spaarbank dd 14/01/2021 van 2150 euro, 2300 euro (in 2020) + overschrijvingen van jan.-maart 2021*

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij in het bezit is van een Spaanse verblijfskaart als langdurig ingezetene geldig van 06/10/2017 tot 22/08/2022. Om als derdelander deze status te bekomen moet betrokkene in Spanje in het bezit zijn geweest van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, los van het feit hoeveel deze aldaar bedragen en wat de preciese omstandigheden zijn. Ze is tevens in het bezit van een Marokkaans paspoort afgeleverd dd. 14/05/2015 door het Marokkaans consulaat te Girona in Spanje.

Om de status van langdurig ingezetene in Europa te bekomen, moet er dus reeds een ononderbroken wettelijk verblijf van 5 jaar zijn geweest. Verder blijkt uit het dossier van betrokkene dat zij zich op 13/10/2019 aanmeldde bij de stad Mechelen en er zich informeerde over een mogelijke aanvraag van een

single permit alsook over een aanvraag gezinshereniging om te kunnen zorgen voor haar moeder. Ze mocht toen tot 10/01/2020 in België verblijven met haar Spaanse verblijfstitel. Uiteindelijk is ze met kennis van zaken terug vertrokken. Op 15/03/2021 diende ze dan de aanvraag gezinshereniging in als descendent ten laste van haar moeder. Dat betekent dat ze op dat moment onvermogen diende te zijn in Spanje als materiaal/financieel afhankelijk diende te zijn van haar moeder van in Spanje en voordat de aanvraag gezinshereniging werd ingediend.

Wat de bewijzen van onvermogen betreft, is het aannemelijk dat zij in Spanje over geen eigendommen beschikte. Echter haar onvermogen met betrekking tot het inkomen daarentegen, heeft enkel betrekking op het jaar 2020 en heeft betrekking op enige vorm van steun of werkloosheidsuitkering. Het attest uitgaande van het Ministerie van arbeid en economie zegt niets over enige andere vorm van inkomsten; deze bijvoorbeeld uit een tewerkstelling.

Gezien betrokkene in Spanje de status van langdurig ingezetene heeft bekomen, doet toch vermoeden dat zij aldaar een inkomen (lees geen bijstand) moet hebben gehad. Het onvermogen mbt tot het inkomen in Spanje is dus onvoldoende aangetoond.

Wat de financiële afhankelijkheid betreft, zijn er wel degelijk bewijzen van stortingen door haar moeder aan betrokkene in Spanje geweest, maar het is onduidelijk in hoeverre deze noodzakelijk waren om in haar levensonderhoud te voorzien nu haar onvermogen onvoldoende is aangetoond.

Bovendien blijkt uit de overige stukken bij de aanvraag dat betrokkene in België is tewerkgesteld. Ze legt immers arbeidsovereenkomsten voor bij de firma T. alsook loonfiches. Heden is ze er nog steeds tewerkgesteld en combineert ze deze job sedert 04/05/2022 nog met een andere tewerkstelling.

Om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 21 jaar, dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Het is weliswaar lovenswaardig dat betrokkene zelf (mee) instaat voor haar levensonderhoud door te werken, maar de vaststelling dat betrokkene werkt valt niet te rijmen met haar aanvragen gezinshereniging, waarin zij voorhoudt dat zij ten laste is van de referentiepersoon. Het ten laste zijn valt niet te rijmen met het gegeven zelf in staat te zijn om in zijn levensonderhoud te willen en kunnen voorzien.

De voorwaarden van art. 40ter zijn niet voldaan. Het verblijfsrecht wordt geweigerd. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, worden de aanvragen van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Eerste middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dat impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvV 28 juni 2018, nr. 241.985, aangehaald in RvV 1 februari 2022, nr. 267.550/II).

Meteen is ook de motiveringsplicht geschonden zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische karakter van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit het administratief dossier.

In casu haalt de verwerende partij het volgende aan:

“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij in het bezit is van een Spaanse verblijfskaart als langdurig ingezetene geldig van 06/10/2017 tot 22/08/2022. Om als derdelander deze status te bekomen moet betrokkene in Spanje in het bezit zijn geweest van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, los van het feit hoeveel deze aldaar bedragen en wat de precieze omstandigheden zijn”

En

“Gezien betrokken in Spanje de status van langdurig ingezetene heeft bekomen, doet toch vermoeden dat zij aldaar een inkomen (lees geen bijstand) moet hebben gehad. Het onvermogen mbt tot het inkomen in Spanje is dus onvoldoende aangetoond”.

Verwerende partij is onzorgvuldig geweest in zijn besluitvorming nu dat niet in rechte werd nagegaan op welke wijze de Spaanse overheden de gestelde eisten van een inkomen concreet hebben ingevuld bij afgifte van de kaart.

De kaart is geldig van 06/10/2017. De aanvraag zal dus eerder gebeurd zijn, wat hoe dan ook betekent dat naar de bestaansmiddelen werd gekeken (of zou moeten gekeken worden) voorafgaand aan die datum. Er is verder geen enkele eis die stelt dat een persoon die de status van langdurig ingezetene heeft, gedurende zijn verblijf permanent over stabiele en voldoende inkomsten moet beschikken. Evenmin kan er een intrekking gebeuren op grond van het feit dat eens de status werd bekomen, men niet meer over voldoende middelen beschikt.

Het argument van de verwerende partij is dan ook niet pertinent en is daarenboven niet met zekerheid vast te stellen. De verwerende partij erkent dit overigens te stellen dat de status van langdurig ingezetene van verzoekster ‘doet vermoeden dat zij aldaar een inkomen moet hebben gehad’.

Aldus voert de verwerende partij geen motieven aan die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. Ze zijn wel kenbaar maar niet feitelijk juist en draagkrachtig dat wil zeggen zij deze motieven (afgeleid uit een vermoeden) de beslissing rechte kunnen dragen en verantwoorden.

Dit is hier niet het geval waardoor het zorgvuldigheidsprincipe is geschonden.

Gelet op het voorgaande meent verzoekster dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van vermoedens en niet op grond van juridische en feitelijke gegevens het verzoek niet correct heeft beoordeeld.

Het ten laste zijn is immers niet hetzelfde als een ‘verbintenis tot tenlasteneming’. Deze laatste slaat op de toekomst. De persoon die de verbintenis ondertekent verbindt er zich ertoe om voor een bepaalde periode bepaalde kosten op zich te nemen als die kosten zich voordoen. Het geldt als een bewijs van voldoende bestaansmiddelen en moet voorkomen dat de persoon voor wie de verbintenis ondertekend wordt, een beroep doet op de Belgische sociale bijstand.

Ten laste zijn’ daarentegen, slaat op het nabije verleden tot op het moment van je aanvraag gezinshereniging. Het gaat om een feitelijke situatie, geen juridische verbintenis.

Besluitend hieromtrent:

Verzoekster verblijft in Spanje sedert 2009. Ze heeft in Spanje een verblijf bekomen als langdurig ingezetene.

Sedert 21 januari 2021 verblijft ze bij haar moeder in België (referentiepersoon).

Het land van (herkomst) verblijf, voorafgaandelijk aan het verblijf in België, dient aldus als referentie genomen te worden als voorwaarde voor het ten laste zijn.

Dit is in casu Spanje.

De stukken die bij de aanvraag gezinshereniging werden voorgelegd zijn de volgende:

- 1. Verblijfstitel Spanje*
- 2. Bijdrage administratieve kosten*
- 3. Geboorteakte en conformiteitsattest*
- 4. Kopij paspoort*
- 5. Stortingen gedurende de voorbije zes maanden van de referentiepersoon aan verzoekster in Spanje en vervolgens in België*
- 6. Bewijs van onvermogen: attest geen onroerende goederen – uittreksel kadaster en geen inkomen gedurende jaar 2020, uitgegeven in Spanje*

7. Attest Vlaamse Zorgkas: zorgbudget referentiepersoon
8. Attest inkomensgarantie referentiepersoon
9. Verklaring Sociaal Huis Mechelen dat verzoekster geen uitkering geniet = bewijs dat verzoekster tijdens periode in België niet ten laste was van het OCMW
10. Attest gezinssamenstelling referentiepersoon
11. Attest geen strafrechtelijke veroordelingen verzoekster
12. Loonfiches, attest 281.10 en vakantiegeld zus verzoekster als lid gezin
13. Attest Argentabank betaalde onderhoudsgelden door de referentiepersoon met overzicht ganse periode 2020 voorafgaand aan verblijf in België
14. Attest mutualiteit
15. Huurcontract met bewijs registratie referentiepersoon

Uit de bijgevoegde stukken blijkt dat verzoekster zowel in Spanje als in België ten laste is van de referentiepersoon.

Uw Raad oordeelde eerder dat descendents ten laste moeten zijn in het gastland (arresten 7576, 10860). Dit volgt tevens uit de artikelen 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG.

Conform Uw Rechtspraak is het ten laste zijn van iemand een financiële situatie bestaande uit:

- De onvermogenheid van de persoon die ten laste is;
- Het voldoende vermogen van de persoon van wie men ten laste is om financieel voor de ander in te staan;
- De werkelijke financiële ondersteuning van de vermogende aan de persoon ten laste;
- Een bewijs van deze financiële ondersteuning in het verleden

Van al deze 4 voorwaarden werden voldoende bewijzen voorgelegd.

Verzoekster kan evenwel niet voldoen aan een negatieve voorwaarde, met name aantonen dat zij geen inkomsten gehad heeft. Daarenboven vraagt verzoekster zich al hoe zij moet aantonen dat de stortingen van haar moeder 'andere noden' zouden dekken dan haar levensonderhoud.

Een bewijs van onvermogen dient volgens de rechtspraak ook als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27) De motieven aangaande het bewijs van onvermogen kunnen op zich de bestreden beslissing niet schragen, nu de verzoekster niet kan nagaan tot welke beslissing de gemachtigde zou gekomen zijn, indien hij in casu had rekening gehouden met de talrijke stukken die verzoekster heeft voorgelegd aangaande de financiële steun van de referentiepersoon tijdens haar verblijf in Spanje. Gelet op het geheel der stukken waar niet afdoende is over gemotiveerd, kunnen de motieven over het onvermogen in dit uitzonderlijke geval niet als draagkrachtig genoeg worden beschouwd om de bestreden beslissing te schragen.

De motivering is onevenredig aan het gewicht van de genomen beslissing. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 ligt voor (zie RvV ,nr. 211 725 van 26 oktober 2018)é

Tweede middel: schending van artikel 40ter, eerste lid, 3° Wet 15.12.1980 j° artikel 2, punt 2, sub C richtlijn 2004/38.

Verwerende partij houdt er ook nog volgende redenering op aan:

“Bovendien blijkt uit de overige stukken bij de aanvraag dat betrokkene in België is tewerkgesteld. Ze legt immers arbeidsovereenkomsten voor bij de firma Transformics alsook loonfiches. Heden is er ze nog steeds tewerkgesteld en combineert ze deze job sedert 04/05/2022 nog met een andere tewerkstelling.

Om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 21 jaar, dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Het is weliswaar lovenswaardig dat betrokkene zelf (mee) instaat voor haar levensonderhoud door te werken, maar de vaststelling dat betrokkene werkt valt niet te rijmen met haar aanvragen gezinshereniging, waarin zij voorhoudt dat zij ten laste is van de referentiepersoon. Het ten laste zijn valt niet rijmen met het gegeven zelf in staat te zijn om in zijn levensonderhoud te willen en kunnen voorzien.”

Verwerende partij houdt dus niet alleen rekening met de situatie van vóór de aanvraag maar ook met de periode daarna en dit met als redenering dat als men in die periode werkt dit het bewijs is van het niet financieel afhankelijk zijn van de persoon die vervoegd wordt aangezien verzoekster dan een eigen inkomen heeft en dus niet langer ten laste is.

In de eerste plaats dient erop gewezen te worden dat het inkomen dat verzoekster kreeg niet de status kan krijgen van iemand die in staat is om in haar levensonderhoud te voorzien.

Uit de loonfiches gevoegd als stuk 2 blijkt dat verzoekster als huishoudhulp aan een regime van 12 of 13 u werkt, wat bezwaarlijk als een voldoende inkomen kan aanzien worden.

Overigens is de AO met Transformics ondertussen verbroken (stuk 3).

De AO van mei 2022 waarnaar de verwerende partij verwijst is evenmin te beschouwen als een inkomen dat volstaat voor de levensbehoeften (stuk 4)

Deze redenering is ook juridisch onjuist.

Volgens rechtspraak van het Hof van Justitie moet de noodzaak van materiële steun in het land van herkomst bestaan op het moment van de aanvraag gezinshereniging (HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05) En dus niet meer na de aanvraag, in de lidstaat waar de Unieburger verblijft (Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009). Vooruitzichten om werk te vinden in het gastland waardoor de bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een Unieburger, eens hij het verblijfsrecht verkregen heeft, niet langer ten laste zou zijn van de Unieburger heeft geen invloed op de interpretatie van de voorwaarde van 'ten laste' zijn (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12).

Derde middel: schending artikel 8 EVRM

In de Mededeling van de Commissie van het Europees Parlement en de Raad van 02.07.2009 COM (2009) 313 betreffende de richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EU betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, herinnert de Commissie eraan dat de richtlijn moet worden uitgelegd en toegepast in overeenstemming met de grondrechten, met name het recht op eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven, het non-discriminatiebeginsel, de rechten van het kind en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte zoals gewaarborgd door het EVRM en zoals vastgelegd in het Handvest van de grondrechten van de EU.

Het vrij verkeer van personen is een van de grondslagen van het de EU. Uitzonderingen op dat beginsel moeten bijgevolg in enge zin worden uitgelegd.

Het is tegen bovenstaande principes dat de hiernavolgende middelen dienen gelezen te worden.

Artikel 8 EVRM beschermt het recht op een gezinsleven.

In die zin is wél de mogelijkheid en het mensenrecht tot het hebben van een gezinsleven in hoofde van verzoekster geschonden door aan verzoekster het verblijf te weigeren terwijl wel aan de voorwaarden van de gezinshereniging is voldaan.

Het EVRM primeert bovendien op de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij houdt geen rekening met hetgeen omtrent uitleg die aan de richtlijn moet worden gegeven, de ratio legis, hiervoor werd vermeld.

Aanvankelijk stelde verwerende partij zelfs dat het land van herkomst dat van het land van nationaliteit diende te zijn tegen Belgische en Europese rechtspraak in.

Vervolgens wordt juridisch onjuist rekening gehouden met later verkregen middel uit tewerkstelling.

Dit gaat in tegen alle redelijkheid en tegen een zorgvuldig bestuur.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing van verwerende partij ook op deze grond dient te worden vernietigd.

De motivering is foutief, minstens gebrekkig, reden waarom kwestieuze beslissing dient vernietigd te worden."

2.2.2 Verzoekster betoogt dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest waar zij motiveert dat verzoekster in Spanje de status van langdurig ingezetene heeft bekomen, waardoor zij geen bijstand van de referentiepersoon in België nodig zou hebben gehad. Zij concludeert dat de verwerende partij op grond hiervan niet kon besluiten dat het onvermogen van de verzoekster in Spanje onvoldoende was aangetoond.

Zij betoogt dat voor het bekomen van de Spaanse verblijfsstatus werd gekeken naar het inkomen vóór de afgifte van deze kaart en dat er geen verdere vereiste is dat verzoekster thans nog over inkomsten zou dienen te beschikken. De verwerende partij heeft nagelaten vast te stellen op welke wijze de Spaanse overheid het vereiste van een inkomen concreet heeft ingevuld bij de afgifte van de verblijfskaart. Zij meent dat dit motief niet toelaat met zekerheid vast te stellen dat zij wel over bestaansmiddelen beschikte in Spanje en derhalve niet pertinent is.

Verzoekster vervolgt dat zij in Spanje verblijft sedert 2009 en dat zij voldoende stukken heeft neergelegd waaruit blijkt dat zij afhankelijk is van de referentiepersoon.

De Raad merkt vooreerst op dat de motieven van de bestreden beslissing als een geheel moeten worden gelezen. Het motief dat de status van langdurig ingezetene er op wijst dat verzoekster in Spanje reeds over bestaansmiddelen beschikt is, volgens de bewoordingen van de bestreden beslissing, een vermoeden dat moet worden samen gelezen met de overige motieven. Uit artikel 5 van de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezeten onderdanen van derde landen, blijkt dat het aantonen van vaste en regelmatige bestaansmiddelen een voorwaarde is om de status van langdurig ingezetene te verkrijgen. Hoewel verzoekster kan worden bijgetreden waar zij stelt dat dit geen uitsluitel biedt met betrekking tot haar huidige inkomsten, kon de verwerende partij hier in redelijkheid uit afleiden dat verzoekster bij het verkrijgen van deze status, voor de Spaanse overheden heeft aangetoond dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar levensonderhoud te voorzien.

In samenhang met deze vaststelling, motiveert de bestreden beslissing met betrekking tot het onvermogen dat verzoekster enkel heeft aangeduid dat zij niet over onroerende eigendommen beschikt en dat zij in 2020 geen subsidie of werkloosheidsuitkering ontving. De bestreden beslissing motiveert dat dit niet geen informatie bevat met betrekking tot eventuele andere inkomsten die verzoeker krijgt, zoals inkomen uit arbeid.

Wat de geldoverschrijvingen van haar moeder betreft, motiveert de bestreden beslissing dat niet duidelijk is in hoeverre deze noodzakelijk waren om in haar levensonderhoud te voorzien nu verzoeksters onvermogen onvoldoende is aangetoond. Verzoekster voert dan wel aan dat van haar geen negatief bewijs kan worden verlangd, maar dit doet er geen afbreuk aan dat het ten laste zijn op actieve wijze moet worden aangetoond. Verzoekster toont niet aan dat de motieven, samen gelezen, kennelijk onredelijk zouden zijn.

2.2.3. Wat betreft het feit dat zij in België is tewerkgesteld, voert verzoekster aan dat enkel vereist is dat zij in de periode vóór de aanvraag ten laste was. Zij verwijst naar het arrest “Reyes” van het Hof van Justitie volgens welk een vooruitzicht om werk te vinden nadat het verblijfsrecht werd verkregen geen invloed heeft op de vraag of de betrokkene ten laste was in het land van herkomst. De Raad merkt in dit verband op dat aanvraag wordt beoordeeld op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen. De verwerende partij is er niet toe gehouden zich enkel en alleen te steunen op de gegevens die door de verzoekster werden aangebracht bij het indienen van de aanvraag, temeer wanneer uit informatie waarover zij beschikt blijkt dat deze gegevens niet (meer) pertinent blijken te zijn voor de beoordeling van de aanvraag. Zo niet zou het enkele feit dat de aanvrager van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in het verleden ooit ten laste was van de Belgische ascendent reeds volstaan om het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet vast te stellen. De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening mocht worden gehouden met het gegeven dat zij ‘in België tewerkgesteld’ is. Uit het arrest “Reyes” van het Hof van Justitie, waar de verzoekster naar verwijst, blijkt enkel dat de vraag of de betrokkene in theorie zou kunnen werken niet relevant is (zie ook: Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad (COM (2019) 313). *In casu* was verzoekster op het ogenblik van het nemen van de beslissing reeds daadwerkelijk aan het werk. De Raad acht niet kennelijk onredelijk te oordelen dat verzoekster niet als ten laste kan worden beschouwd gezien zij zelf in haar onderhoud kan voorzien door middel van bestaansmiddelen uit arbeid. Het feit dat inmiddels, na het nemen van de bestreden beslissing, de arbeidsovereenkomst zou zijn beëindigd, doet niet besluiten dat de verwerende partij zich heeft gesteund op onjuiste vaststellingen.

2.2.4. Waar verzoekster tenslotte de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat het *in casu* een situatie van eerste toelating tot het grondgebied betreft.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM

28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Daarnaast merkt de Raad op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Verzoekster beperkt zich tot een algemene uiteenzetting, zonder te duiden waarom de banden met haar moeder verder zouden gaan dan de gewoonlijke affectieve banden tussen volwassen familieleden. Zij voert geen elementen aan die kunnen wijzen op een positieve verplichting in hoofde van de Belgische Staat.

2.2.5. De drie aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT